

Alexander Forcades, conseller d'Economia del Govern Balear

Pressupostos per a fer país

Les Illes Balears han vist augmentar els seus pressupostos en prop de quinze mil milions de pessetes. Un augment que el conseller d'Economia, Alexandre Forcades, defineix com a necessaris "per a fer país".

"Volem la solidaritat, però volem que s'empri amb els instruments adequats".

Alexandre Forcades és un conseller atípic. Des de fa anys ha reclamat insistentment una major consideració de l'estat cap a les Balears en el tema econòmic. Ha estat l'únic, com aquell que clama sol en un desert, que ha mantingut les seves posicions davant el desinterès de la immensa majoria.

Molts, quan Forcades demanava un millor tractament per a les Illes, s'ho prenien com a mostra del "victimisme" del govern Canellas. Gairebé ningú li ha fet costat durant molt de temps.

Però a poc a poc, les tesis defensades pel conseller d'Economia i Hisenda del Govern Balear han anat calant dins sectors de la societat balear. Tant que fins i tot ara part de les seves tesis són assumides per una majoria.

Des de fa unes setmanes funciona la Plataforma per a l'Autogovern (que agrupa la pràctica totalitat d'associacions cíviques, culturals i econòmiques, entre elles els sindicats, les patronals, Obra Cultural Balear, GOB, etc.) que té com a una de les reivindicacions bàsiques acabar amb el maltractament econòmic que reben les Illes per part de l'estat.

Forcades —que assegura que la Plataforma "compta amb la meua simpatia"— ja podrà sentir-se'n orgullós. Podria dir-se allò de "de la solitud al reconeixement".

El conseller ha preparat per a l'any 1992 uns pressupostos estel·lars. Ni més ni menys que 46.674 milions de pessetes. Aquesta xifra, per a catalans i valencians, pot semblar ridícula per la seva modèstia. Però no ho és gens si tenim en compte que per al 1991 els pressupostos

de la Comunitat Autònoma de Balears eren de 31.628 milions. Un augment de quasi un 50%. Quasi res.

Uns quinze mil milions d'increment que, en paraules del Sr. Forcades, han de servir "per a fer país".

—Els pressupostos que enguany presenten al Parlament (per tant els corresponents a l'any 1992) sofreixen un increment molt considerable respecte als de 1991. ¿Quines característiques tenen aquests pressupostos per a explicar l'augment?

—Una incidència molt forta sobre les inversions. Més d'un 52% dels pressupostos estan dedicats a la inversió. En conseqüència, i a causa de l'abaixada d'un 50% de la inversió estatal a les Balears, aquests últims cinc anys, el govern de la comunitat es veu obligat a fer un

esforç per compensar, en la mesura de les nostres possibilitats i fent un gran esforç, aquesta manca d'inversió.

—*En les converses que mantenen els consellers d'economia de les comunitats autònomes amb el ministre, ¿es va avançant en algun aspecte?*

—De moment anem avançant, ja que tots els temes són negociables. És l'únic avanç que hi veig. Només, crec que se'n poden dir dues coses: que ens reunim, fins ara dues vegades, després d'esperar un any, i que tenim previst veure'ns el dia 26 i el dia 2, i possiblement el dia 10,

que la solució per al dèficit de les comunitats era aquest recàrrec.

He de dir que en la darrera reunió va quedar ben patent que, o retirava aquestes paraules, o bé tendríem dificultats per a negociar. Aleshores ell va reconèixer que hi havia hagut una filtració d'un document, que, diguem-ne, no estava ben redactat, i que no es podia dir que fossin totes les comunitats les que creaven despeses i dèficit.

Al contrari, pensam que les comunitats han recaptat millor, han gastat millor, i el dèficit que tenim és per compensar la

blesmes propis d'una comunitat insular. Ens volem acostar a Europa d'una forma diferent al de la Península.

—*Es parla molt, des de Madrid, de la necessària solidaritat entre comunitats. ¿És injusta aquesta solidaritat que ens demanen?*

—Sí, sí. Nosaltres som molt clars. Nosaltres volem la solidaritat, però volem que s'empri amb els instruments adequats. Pensam que, a l'hora de finançar competències bàsiques, aquest és un tema de recursos que no té res a veure amb la solidaritat. Cada ciutadà del Regne

JOAN CELIA

i que tots els temes es troben sobre la taula. I que el ministeri ha refusat negociar a dos ritmes, com pretenia.

—*L'augment de l'IRPF per part de les comunitats que el ministre els hi proposà, ¿vostè el rebutja d'entrada?*

—Naturalment. Aquí hi ha dos temes. Jo rebug, d'entrada i de sortida, qualsevol recàrrec sobre l'IRPF i els impostos cedits. El que deman jo és la gestió i la recaptació de l'IRPF. Volem la renda per a nosaltres.

—*¿És factible aconseguir-ho?*

—Pens que en relació amb això, al ministre, li hauria agradat molt més que les comunitats haguessin acceptat el recàrrec, ja que, a pesar de tractar-se, en la reunió, de forma marginal, en la conferència de premsa el ministre donà a entendre que havia estat el tema estrella,

falta d'inversió nova amb la fórmula actual de finançament.

—*Tornant al tema dels pressupostos, vostè els ha definit com uns pressupostos "per a fer país", ¿què vol dir amb això?*

—Que nosaltres pensam que hem de superar alguns punt febles que té, en aquests moments, la nostra comunitat: el trossejament del territori, el trossejament de la població, la quantitat de població que suportam... Pensam que ens hem d'identificar com a país davant Europa. I per a fer-ho hem de tenir ben clar quins són els nostres objectius de benestar i de creixement que volem.

Per això avançam un complement del turisme com són les noves tecnologies i feim una presentació davant Europa d'un país diferent a la Península, amb els pro-

d'Espanya ha de poder ser atès d'igual forma a qualsevol comunitat. De manera que amb el finançament de recursos bàsics no hi pot haver cap tipus de redistribució.

Volem que després hi hagi uns instruments de solidaritat perquè el govern central pugui fer, amb ajuda de les comunitats més riques, que les comunitats que han quedat endarrerides vagin creixent i disminuint la diferència amb les altres. Però el que no volem és que es mescli tot. Volem saber exactament quan, per exemple, una comunitat d'aquestes, diguem-ne, menys riques, munta una televisió com la munta; si la munta amb una economia suficient o la munta amb la solidaritat.

Miquel Payeras